

ligt, saa ramler Samfundet sammen. Men naar det er Kvintessensen af Ræsonnementet, finder jeg, at mine Citater i Gaar, navnlig fra Professor Mazens Statsret og Professor Nellesmanns Civilproces, vare saa udmærket godt paa deres Plads. Thi, som ærede Medlemmer ville huse, er det netop der, det pointeres, at det, som egentlig ligger bag ved hele Fortolkningen af Grundlovens § 72, er det, at Øvrigheden ikke kan resignere og ikke finde sig i, at dens Handlinger standfæses, selv om de ere imod Loven. Jeg taler naturligvis ikke om en Øvrighed, der bevidst handler mod Loven, men om en Øvrighedsperson, der har den Opfattelse af Loven, som passer bedst med de Djemed, han er sat til at varetage, men som fortolker galt og kommer med en forkert Opfattelse af Loven. Og en saadan Øvrighedsperson, en saadan Justitsminister vil ikke lade sig stoppe, selv om det er bevist, at hans Handlemaade og Opfattelse ere imod Loven. Derfor vare disse Citater, som fra forskellige Sider bleve behøvede mig — og jeg kunde ønske at komme med mange flere af dem, thi jeg har dem paa Lager, men jeg gør det ikke, da de virke ophidsende — fuldstændig paa deres Plads, de ramte netop det, som er Hovedpunktet i denne Sag. Det er netop godt, at man, naar en Øvrighed her til Lands er i Færd med at begaa en Ulovlighed over for private Borgere eller Begravelsesvæsenet, eller hvem det nu er, saa har Midler til at standse en saadan ulovlig Handling.

Den højtærede Minister fremhøvede det Forhold, som jeg allerede paa Forhaand havde berørt, de smittefarlige Varer, som ikke burde kunne indføres, og saa sagde den højtærede Minister: hvorledes skulde man der kunne klare sig, naar Fogden kunde nedlægge Forbud? Jeg kan ikke saa i mit Hoved, hvorledes der skulde blive Plads for et Forbud i et saadant Tilfælde. Grænsen er spærret, der er slet ikke Tale om, at Fogden kan komme og nedlægge Forbud. Det er tværtimod Ministeren, der har nedlagt Forbud ved at spærre, Fogden kan ikke nedlægge Forbud. Men i alt Fald er det klart, at her er et Tilfælde, hvor Handlingen saa aldeles evident ligger inden for Øvrighedsmyndighedens Grænse, at Fogden ikke maatte have fundt Sans, hvis han nedlagde et saadant Forbud. Det er ikke saaledes, som den højtærede Minister sagde, at Fogden i et saadant Tilfælde kun behøvede at være bizar for at nedlægge Forbud, nej, han maa se saa forkert paa Stillingen, at der var den største Anledning for Ministeren til at afstedige en saadan Mand — og Ministeren

har det jo i sin Haand; thi alle Fogder her til Lands ere jo assættelige med kort Barsel. Men selv om Ministeren ikke kunde skride dertil, og selv om man ikke kan gaa ud fra den Forudsætning, at Fogden har været omtrent utilregnelig, naar han har gjort en saa gal Ting, har jeg i Gaar vist, at Regeringen er i Besiddelse af Midler til at komme ud over denne Uansættelighed. Selv om der altsaa indtræder Nødstilfælde, have vi et Middel, og det er det ganske simple at erhverve en Lov, enten gennem Rigsdagen eller, hvis den ikke er samlet, saa en foreløbig Lov. Det er naturligvis kun Nødstilfælde, jeg taler om; thi naar der ikke er Nødstilfælde til Stede, er der selvfølgelig ikke mindste Anledning til at tillade Øvrigheden at tilfidesætte et Retsdecret.

Den højtærede Minister behøvede mig ogsaa i denne Forbindelse, at jeg ikke havde citeret yderligere. Han sagde, at Professor Mazen i sin Statsret i de Udtalelser, hvoraf jeg havde citeret noget, havde gjort gældende, at Øvrigheden har Lov til at handle; der var ganske vist ikke nogen Forpligtelse for private til at efterkomme den, men den kunde handle og gaa paa og sætte sin Anskuelse igennem. Ja, siden jeg netop saa indtrængende bliver opfordret dertil, skal jeg dog citere det paagældende Sted hos Mazen og gøre opmærksom paa, at den Opfattelse, som den højtærede Minister i Gaar gjorde gældende af denne Passage, ingenlunde er rigtig. Der siges i det nævnte Vært Pag. 243, at naturligvis kan Øvrigheden benytte de Tvangsmidler, der staa til dens Raadighed, for at sætte sin Vilje igennem. Ja, det er ganske rigtigt, det følger for øvrigt af sig selv; men det følger tillige af sig selv, at Øvrigheden kan ikke, for at sætte sin Vilje igennem over for privates Modstand eller over for Modstand i det hele, anvende ulovlige Tvangsmidler. Den kan ikke bryde ind i mit Hus og krænke Bodeligens Ukrænkelighed, den kan ikke tilfidesætte Grundlovens Bestemmelse om Ejendomsrettens Ukrænkelighed o. s. v. — og her ere vi jo netop godt inde paa den Slags Ting. Altsaa, Øvrigheden har alle lovlige Tvangsmidler. Men nu bliver Spørgsmaalet: Naar der, som her, foreligger et Retsdecret, for hvis Tilfidesættelse eller Overtrædelse alle vi andre blive straffede, selv om det til Slutning maatte vise sig, at det er ulovligt — kan det saa siges at ligge inden for Grænsen af de lovlige Tvangsmidler, Øvrigheden har, at den kan tilfidesætte et saadant Forbud og betragte det som en Nullitet? Ad den Vej synes jeg altsaa ikke, at Ministeren kommer videre frem. — Jeg har bemærket,